

FEDERATIE FRANDO

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO

DANKFEEST DIACONIE - parapluke...parasolleke....

Diaconie, dienstbaarheid naar de meest kwetsbare mensen toe, lijkt soms wel het kleine broertje binnen de pastorale domeinen van onze geloofsgemeenschappen, pastorale zones en federaties. Voortdurend klinkt de vraag: Hoe kunnen wij als gelovige gemeenschap iets betekenen voor wie Jezus 'de minsten van de Mijnen' noemt? Lukt dat ons wel? We zijn met zo weinig? We mogen niet vergeten hoe evangeliserend onze diaconie kan zijn. Het werd in de viering ten overvloede gezongen 'Ubi caritas, Deus ibi est'. Waar naastenliefde gebeurt, daar is God aanwezig. Het dankfeest van het Vicariaat Vlaams-Brabant/Mechelen in de Pastorale Regio liet dit vermoeden. Sterke getuigenissen op verscheidene terreinen en de aanwezigheid van 200 vrijwilligers beklemtoonden dit. De viering in de Sint-Lambertuskerk van Heverlee en het tuinfeest in de tuin van het Regiohuis weerspiegelden de vreugde en dankbaarheid die vrijwilligers aan hun engagement beleven. Zelfs een paraplu speelt een blijde en dankbare rol binnen dit feestgebeuren.

Een feest, ook een christelijke viering, begint bij welkom geheten worden. Bisschop Koen Vanhoutte en deken Patrick schudden vele handjes, ook al stonden zij niet op een lijst voor de verkiezingen. Soms een vlugge groet gezien de toeloop, een lach bij een blij weerzien, al even horen van waar mensen komen en wat hen bezig houdt. Zo zou het elke keer aan de kerkdeur kunnen gebeuren. Het werd een gebedsdienst met sterke mo-

menten vanaf het begin van de viering. Het was de laatste dag van de meimaand. We brachten Maria hulde met de litanie van Onze-Lieve-Vrouw van Steenberg van Luk Bouckaert en elke aanwezige brandde een kaarsje voor iemand voor wie hij of zij er mag zijn. We brachten een hele stoet van mensen voor Maria: geliefde overledenen, zwaar zieken uit eigen kring, vluchtelingen, geïnterneerden, mensen met een beperking, asielzoekers, slachtoffers van oorlog, vereenzaamden thuis of in een woon- en zorgcentrum, mensen geplaagd door hongersnood of klimaatopwarming, mensen dichtbij en mensen veraf.... Maria trekt ze allemaal tot zich in haar Magnificat en vertrouwt ze eveneens toe aan een liefdevolle Vader die recht doet aan de 'ontrechten'.

IJzersterke getuigenissen

De viering kreeg nog meer pit met enthousiast gezang en virtuoos orgelspel. Hoe doe je dat: 'Mens voor de mensen zijn?' Het lied vertelt het al zelf. Maar vier getuigenissen brachten ons nog meer naar de essentie van christelijke diaconie. Anne Caluwé uit Haacht vertelde hoe ze zelf als jonge weduwe troost vond in de woorden die in de uitvaart van de liefde van haar leven uitgesproken werden. "Ondanks het verdriet werd ik tijdens de uitvaart sterk geraakt door troostende woorden, woorden van ge-

loof, hoop en ja, zeer sterk ook woorden van Gods liefde. Woorden van Blijvende Verbondenheid!" Ze is nu zelf gebedsleider bij uitvaarten en gaat rouwenden bezoeken, niet alleen op het moment zelf, maar ook vaak maanden later. Danielle Opdebeeck uit Keerbergen vertelde dan weer hoe zij met een parochiale werkgroep de verbondenheid met parochianen die noodgedwongen naar een woon- en zorgcentrum moeten verhuizen levend houdt. "Wij vinden dat zij het contact met onze parochie niet mogen verliezen en er moeten blijven bij horen. Als zij niet meer kunnen komen, gaan wij naar hen toe! Deed Jezus dat ook niet? Naar de zwaksten en de meest uitgestoten stapten om hen te bemoedigen en hen er laten bij te horen?"

Raymond vertelde over zijn inzet in de Welzijnsschakel Halfweg, een voedselbank die in de schoot van de parochiefederatie Herent ontstond. "Wekelijks ontvangen we zo'n tachtigtal behoeftige gezinnen en alleenstaanden. Waarom doe ik dat? Ik vind het normaal dat ik mijn naaste help, want er staat geschreven 'wat je aan de minsten onder ons hebt gedaan, heb je voor mij gedaan'." En tenslotte vertelde Thierry Van Craenem over de jarenlange traditie van diaconale acties van de Sint-Franciscusparochie van Heverlee/Kessel-Lo. "In 2019 kreeg de parochie een nieuwe vraag van een straathoekwerker van het CAW waarmee er een goed contact is. De problematiek van daklozen werd meer en meer zichtbaar. De stad Leuven bood ruimte aan twaalf mensen om de nacht door te brengen in de wintermaanden. Ze verzekerden dan een warme maaltijd 's avonds, maar niet in de kerstvakantie. Een concrete vraag werd gesteld: of onze parochie daarvoor kon zorgen? En het is voor dit laatste dat de Franciscusparochie dit jaar de Damiaanprijs wint. Al 5 jaar proberen wij in de donkere tijden van het jaar (dat wil zeggen van november

tot april) wat licht te brengen voor mensen in kwetsbare situaties. Wat eerst koken was voor 8 dagen achter elkaar tijdens de feestdagen werd al snel 2 keer 12 warme maaltijden koken voor tijdens de weekends. Ieder betaalt zelf de onkosten voor het eten dat ze koken."

Angèle en Angelo

Bisschop Koen hoefde hier niet veel meer bij te vertellen. Het evangelie over het 'Laatste Oordeel', ons uiteindelijk examen wanneer we voor de Heer staan, sprak voor zich. Hij legde er enkel nog het getuigenis van Angèle naast, een vrouw uit zijn eigen dorp waarop vele mensen konden rekenen wanneer zij in nood zaten. Angèle betekent 'engel'. Bisschop Koen dankte de vele Angèles en Angelo's waarmee de kerk gevuld was, om hun engagement en getuigenis. Zij zijn hoop voor deze wereld. En het was inderdaad waar. We hadden er nog tientallen getuigenissen naast kunnen leggen van Samana-werkingen, vrijwilligers die al tientallen jaren solidaire maaltijden bereiden ten voordele van Broederlijk Delen, koffiestops organiseren voor Welzijnszorg, vluchtelingengezinnen in een woning van parochie of kerkfabriek opvangen, te voet of met de fiets honderden kilometers afleggen Dwars door de Boerenbuiten of Dwars door Vlaanderen om Broederlijk Delen te sponsoren, achter de bar staan in een WZC, hulpgoederen verzamelen voor Oekraïne en ze tot de grens brengen, inzamelacties voor voedselbanken of sociale restaurants houden, kleding verzamelen voor het vroegere We-

reldmissiehulp, nu We make hope WMH, plasticen stoppen verzamelen om blindengeleidehonden te sponsoren... "Waar hebben we U dorstig gezien? Hongerig? Naakt? Als vluchteling? In de gevangenis? Ziek?" Dat zijn geen fictieve vragen. Ze krijgen een antwoord in zoveel christelijke diaconie.

Zoveel dienstbaarheid mocht beloond worden. Iedereen mocht aansluiten voor een hapje en een drankje in de tuin van ons Regiohuis. De wijn vloede overvloedig en snel. Het aanschuiven aan de foodtruck duurde langer. Even was er paniek toen wat druppels begonnen te vallen. Maar iedereen mocht getuige zijn van een wonderbare parapluvermenigvuldiging. Onze leden van de regioploeg deelden er een aan iedereen uit. Het was een bijkomende attentie voor alle aanwezigen en die kwam echt van pas. Nog nooit heb ik zoveel mensen blij horen kirren omdat ze een paraplu mochten openplooiën. En terwijl er geduldig werd aangeschoven, werd er rustig verder gepraat. Want dit dankfeest was andermaal een feest van ontmoeting. Een ontmoeting met vele naasten die er op hun beurt voor naasten zijn. Een feest van ontmoeting met de levende Heer, zomaar verrassend aanwezig in een mens in nood naast ons. Zoveel enthousiasme kan alleen maar aanstekelijk werken.

Deken Patrick

Colofon

DIENST ABONNEMENTEN
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parchiebladen@kerknet.be

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
redactie.kerkenleven@kerknet.be
secretariaat.kl@kerknet.be
www.kerkenleven.be

PUBLICITEIT
Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien@treviplus.be
www.treviplus.be

Copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Geert De Kerpel

Diocesane redactie Aartsbisdom
Filip Ceulemans, 03 202 84 35,
filip.ceulemans@kerknet.be
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@kerknet.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN
Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON
DON BOSCO

REDACTIECONTACTPERSOON
SINT-FRANCISCUS en
EINDREDACTIE FRANDO
Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN
DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202
3010 Kessel-Lo
0496 214 614
Parochiesecretariaat:
Léon Schreursvest 33
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS
Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Zondag 23 juni 2024
12de zo dh jaar

10u. Familieviering - Slotviering
werkjaar en bedankingsetentje ouders in zaal.

Bij goed weer: openluchtviering op de speelplaats van de Ark.

Voorganger: Rony Timmermans,
Gaston Eysermans en Lieven Dries
Lector: François Barrette
Muziek: Pieter Vanderveken
Orgel: Herman Baumers
Beelden: Thierry Van Craenem

Zondag 30 juni 2024
13de zo dh jaar

10u. Viering
Voorganger: Gaston Eysermans
Lector: Lutgarde Frederix
Zang: Eddy Van Espen
Orgel: Herman Baumers
Beelden: Thierry Van Craenem

SINT-ANTONIUS

Zondag 23 juni
12de zondag door het jaar B

11 u. viering koor
Voorganger: Mieke Vanhooymissen

Assistent: Hilde Pex
Lector: Kaat Gorissen
Homilie: Mieke Vanhooymissen
Beelden: Leo Swinnen

Zondag 30 juni
Dankviering

11 u. viering koor
Voorganger: Caroline Van Audenhoven
Assistent: Mirjam Van Lammeren
Lector: Eva Voets
Beelden: Leo Swinnen

DON BOSCO

Zondagsvieringen om 10.30 u.
30 juni 13e zondag door het jaar

Bezoek de expo 'Aan tafel'

© Parcum

Eten bij moslims, joden en christenen (Joodse maaltijd - copyright Geraud Pfeiffer)

Kookboeken, food blogs, kokende influencers, hippe voedseltrends of trendy eethuizen. Je kan er vandaag niet naast kijken. Iedereen heeft wel iets met voedsel: eten, koken, feesten, vasten, ... Voedsel is van elke dag en van alle tijden. Maar sta jij nog wel eens stil bij de culturele, filosofische of religieuze betekenis van voedsel? Aan de eettafel krijgen thema's zoals identiteit en verbondenheid een centrale plaats. Wat en hoe je eet, vertelt immers iets over wie je bent, vanwaar je komt en waarvoor je staat.

Deze tentoonstelling onderzoekt de wisselwerking tussen voedsel en religie. Religie bepaalt voor veel mensen ter wereld wat, wanneer en hoe er gegeten wordt. De expo belicht de eetregels, -gewoontes en tradities binnen het jodendom, de islam en het christendom. Welke rol speelt voedsel in het dagelijkse leven van de gelovigen? Welke plaats heeft voedsel in feesten, ri-

tuellen en tradities? Wat is de oorsprong en betekenis van bepaalde regels en gebruiken? Je duikt dieper in drie thema's: voedselwetten, vasten en vieren.

Schuif mee aan tafel en ontdek het verhaal achter de matzes, de strijd tussen carnaval en vasten en de betekenis van het Zamzam water. Het museum brengt het verhaal aan de hand van kunstwerken en erfgoedobjecten uit binnen- en buitenland: een majestueus 16de-eeuws wandtafelpijp, enkele bijzondere objecten uit de joodse en islamitische beeldcultuur, een 16de-eeuws drieluik van de Mechelse schilder Michiel Coxie en enkele Vlaamse Topstukken waaronder een 16de-eeuwse koorkap en de 13de-eeuwse bisschopsstaf van de Heilige Martialis.

Deze tentoonstelling kadert binnen het Leuvens culinair erfgoedproject 'ERFOOD', een samenwerking van de partners van Erfgoedlabo Leuven en is te bezoeken tot 20 oktober. Tickets zijn te bestellen via www.parcum.be

Vanaf 13 jaar begon ik orgel te spelen, ik kende toen drie akkoorden

Wie is Herman Baumers?

Ik ben geboren op 6 juni 1957 in Vosselaar. Ik heb vier oudere zussen en een jongere broer.

In het Jezuïetencollege van Turnhout volgde ik de richting Latijn-wiskunde. Vandaar vertrok ik naar Leuven om voor ingenieur te studeren. Ik volgde de richting Toegepaste Wetenschappen, specialiteit Bouwkunde.

Ik werkte in een studiebureau voor funderingsanalyse voor kerncentrales tegen aardbevingen. Later ging ik naar de informatica en werd ik programmeur voor een bank. Ik zorgde er voor de support zodat de computers hun werk deden. Later verhuisde de compagnie naar Engeland, zodat ik weer naar ander werk moest zoeken. Dat vond ik bij SUN en later bij ORACLE, een computerbedrijf. Ook daar hielp ik klanten om hun computerproblemen op te lossen.

Ondertussen was ik getrouwd met Marina en we hebben samen zes kinderen. Zij is kinesiste en heeft zich ook lang ingezet om catechese te geven.

Welke rol speelt muziek in je leven?

Een grote rol! Vanaf het derde leerjaar volgde ik notenleer en vanaf het vierde leerjaar pianolessen. Mijn ouders vonden het heel belangrijk dat we allemaal muziek studeerden, ofwel zang, ofwel een instrument leren bespelen.

Vanaf 13 jaar begon ik orgel te spelen, ik kende toen drie akkoorden. Ik was ook misdienaar en zong in het kinderkoor van de O-L-Vrouw Middelaarskerk in Turnhout. Toen ik in Leuven studeerde was ik op kot bij de Jezuïeten op de Waverse Baan. Daar kon ik elke dag oefenen op het orgel. Ik ben ook blijven spelen bij de Clarissen tot 2016. In het Lemmens was er ook een cursus voor vrije leerlingen, die heb ik drie jaar gevolgd.

Samen met mijn vrouw heb ik in het Achtgradenkoor gezongen, later ben ik daar mededirigent geworden. In Tienen werd er een cursus koordirectie opgestart. Die heb ik drie jaar gevolgd. Nu zing ik bij het koor Orsecante. Wij brengen voornamelijk polyfone muziek. Voor mij is dat een wereld die opengaat,

zo geniet ik daarvan! Elk jaar geven wij een concert dat door velen beluisterd wordt.

Julie kennen mij vooral als orgelbegeleider in de zondagsviering. Daarnaast begeleid ik het koor Blij Rondeel alsook het Sint-Franciscuskoor. Ik speel ook orgel op sommige begrafenissen.

Ik kies mijn muziek in functie van de tijd van het jaar. Bijvoorbeeld tijdens de advent en de vasten kies ik muziek die ingetogen klinkt en met Pasen mag het dan uitgelaten zijn. Ik probeer ook de juiste klanken te vinden bij een begrafenis. Met mijn orgelmuziek wil ik vooral bijdragen aan de liturgie.

Heb je nog tijd voor hobby's Herman?

Ik geef al acht jaar computerles bij Seniorennet. Guy Saenen stopte ermee, dus heb ik dat van hem overgenomen. Als een gemeentebestuur of een dienstencentrum zo'n cursus organiseert, kom ik in actie. Waar ik veel plezier aan beleef is tafeltennis. Op woensdag speel ik bij de *TafelTennisClub Pingkolo* in de sporthal De Borre, recreatief, maar in de winter zijn er wedstrijden vier tegen vier.

O ja, dat wil ik ook nog zeggen: ik gebruik zelden mijn auto, ik verplaats me meestal met de fiets.

Dankuwel Herman voor dit interview. Tot slot verwende Herman mij met hemelse noten van Mozart op mijn eigen piano. ZALIG!

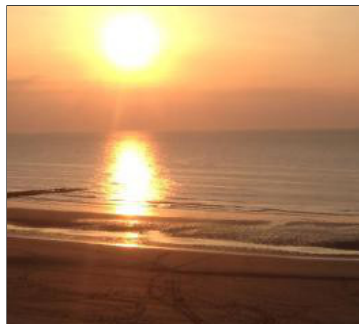
Maria Van Eepoel

In zoveel mooie herinneringen blijf je altijd bij ons

Lut Claeys echtgenote van Hubert Cossey geboren in Slijpe op 2 mei 1942 is thuis in Kessel-Lo overleden op 10 juni 2024.

De afscheidsplechtigheid rond de urne, waartoe wij u vriendelijk uitnodigen, zal plaatshebben in het Don Bosco Centrum, hoek Platte-Lostraat - Ortolanenstraat in Kessel-Lo op **woensdag 19 juni 2024 om 11 uur**.

Bijeenkomst en gelegenheid tot groeten vanaf 10.40 uur. Later krijgt de urne in intieme kring een plaats op de parkbegraafplaats Diestseveld.

We uiten ons meelevens aan Hubert en de familie.

Sacramentsdag in de Don Boscogemeenschap

Inleiding:

Lieve mensen, welkom hier op deze zondag. Officieel sacramentsdag. Het was een worsteling. Net zoals ik ook worstel met de officiële betekenis van de communie. Net zoals de worstelingen die jullie zelf - vermoed ik, vrees ik, weet ik - ondervinden.

‘De natuur lijkt wel ontploft,’ zoals een goede vriendin mij gisteren zei. ‘Er zijn dit jaar precies nog meer klaprozen dan anders.’

Ik heb ze in ieder geval niet geteld, maar blijf er in bewondering wel bij stilstaan. Het is te zeggen, als ik er in slaag om de worsteling tussen ‘Beih, het regent’ en ‘wandelen doet zo’n deugd’ te overwinnen.

Die regen en dat grijze weer, da’s best moeilijk. Ik heb me de afgelopen dagen zitten afvragen wat het effect van dit wispelturige weer op de algemene geestelijke gezondheid van mensen hier is.

En of die ‘ontploffte’ natuur wel voldoende is om dat droevige weer te compenseren. Mentaal dan en los van de problemen in de bouw, om nog te zwijgen van de problemen in de landbouw. En om even de twee grote brandhaarden in Gaza en Oekraïne buiten beschouwing te la-

ten.

Het is goed om even uit te ademen en te ‘vergeten’. Want net zoals met Pinksteren is het juist dat loslaten wat ruimte geeft voor iets nieuws. Niet alleen om de ander te ontmoeten en bestaande of nieuwe verbindingen te verstevigen maar ook om de verbinding met je eigen levenslot opnieuw te voelen.

Lezingen

De leerlingen vertrokken naar de stad, en alles gebeurde zoals hij gezegd had, en ze bereidden het pesachmaal. Terwijl ze aten, nam hij een brood, sprak het zegengebed uit, brak het brood, deelde het uit en zei: ‘Neem hiervan, dit is mijn lichaam.’ En hij nam een beker, sprak het dankgebed uit en gaf hun de beker, en allen dronken eruit. Hij zei tegen hen: ‘Dit is mijn bloed, het bloed van het verbond, dat voor velen vergoten wordt. Ik verzeker jullie: ik zal niet meer van de vrucht van de wijnstok drinken tot de dag komt dat ik er opnieuw van zal drinken in het koninkrijk van God.’ Nadat ze de lofzang hadden gezongen, vertrokken ze naar de Olijfberg.

Duiding

In de evangelielezing van vandaag wordt het laatste avondmaal gekoppeld aan het verbond van Mozes. Het wordt zo het nieuwe verbond.

In de Hebreënbrieff klinkt dat zo:

‘Christus daarentegen is aangetreden als hogepriester van al het goede dat ons is toebedacht: hij is door een indrukwekkender en volmakter tent – die niet door mensenhanden gemaakt is en niet behoort tot onze schepping – voor eens en altijd het hemelse heiligdom binnengegaan, en dan niet met bloed van bokken en jonge stieren maar met zijn eigen bloed.

Zo heeft hij een eeuwige verlossing verworven. Want als het lichaam van wie onrein is al wordt gereinigd en geheiligd wanneer het besprenkeld wordt met het bloed van bokken en stieren of bestrooid met de as van een jonge koe, hoeveel te meer zal dan niet het bloed van Christus, die dankzij de eeuwige Geest zichzelf heeft kunnen opdragen als offer zonder smet, ons geweten reinigen van daden die tot de dood leiden, en het heiligen voor de dienst aan de levende God?

Zo is hij dan bemiddelaar van een nieuw verbond; hij is immers gestorven om ons te verlossen van de overtredingen tegen het eerste verbond. Nu kunnen allen die geroepen zijn het beloofde eeuwige erfdeel ontvangen.’

Daar worstel ik dus mee. Ik lees hier een verabsolutering van het heilige, het sacrale in, net zoals bij de consecratie en transsubstantia-

tie. In gewoon Nederlands: het geloofspunt dat zegt dat de wijn en het brood doorheen de consecratie daadwerkelijk veranderen van substantie: trans-substantiatie. Ze worden letterlijk lichaam en bloed van Christus.

Maarten Luther noemde Sacramentsdag de meest afkeurenswaardige feestdag van de katholieke kerk. Ik weet dat het idee van de transsubstantiatie teruggaat op het verschillende denken over symbolen tussen de Grieken en de Kelten. Ik ga geen historische schetsen maken. Maar ik ga het proberen uitleggen met twee zaken die deel uitmaken van onze leef- en betekeniswereld: grafschennis enerzijds en de betekenis van een trouwring.

In een graf leg je de stoffelijke resten van iemand, mensen gaan er naar terug om die persoon te gedenken. Meestal maakt men er iets moois van, men steekt er tijd in, onderhoudt het en legt er bloemen of andere zaken op.

Nochtans gaan we er van uit dat het enkel de stoffelijke resten zijn, die niet waarnemen of niet horen of niet meer voelen.

Als iemand dat graf niet met respect benadert, of nog erger, het schendt of beschadigt, dan voelen wij ons

zwaar gekwetst; ook al weten wij dat het graf de drager is van onze gevoelens van respect, gemis, verbondenheid, herinneringen, ... Het is niet de persoon zelf.

Of als je trouwring verloren gaat, kan je dat zelf heel erg pijnlijk vinden en je partner misschien ook. Maar de ring is niet de liefde of de band tussen de twee echtelieden. Cynisch genoeg kan het verlies van zo’n trouwring die band toch bedreigen.

Terug naar de communie.

Ik kijk liever naar brood en wijn als een heel innige veruitwendiging van de erfenis van Jezus. En vooral van mijn engagement en dat van anderen om er naar te streven om datgene wat wij aan materiële en immateriële gaven hebben met elkaar te delen en de ander, alle anderen zo veel mogelijk, minstens zo goed te behandelen als ik zelf wil behandeld worden.

(slaag ik daar in? Neen. Blijf ik proberen, ja, zelfs als lijkt dat misschien niet zo.)

Amen

Uit de viering van 2 juni 2024 Sacramentsdag in Don Bosco

Dag van de mantelzorg op 23 juni

Gun mantelzorgers een “Dahadikeffenodig” moment.

Ontdek hoe op www.mantelzorgers.be

 Vlaams Expertisepunt Mantelzorg

Dahadikeffenodig

Wist je dat 1 op 3 Vlamingen mantelzorger is? Bijna iedereen komt er ooit in zijn leven mee in aanraking: ofwel door mantelzorg te geven of door het te krijgen. Toch blijft deze vorm van zorg vaak onderbelicht. Dat zijn ouders van een kind met een verstandelijke beperking, een kind van ouders met een beperking, een broer of zus die zorg draagt voor iemand met dementie, een partner die zorg draagt voor iemand met kanker, een buur

die zorgt voor iemand met geestelijke gezondheidsproblemen, ... Hun bijdrage aan de samenleving is van onschatbare waarde!

Het Vlaams Expertisepunt Mantelzorg en de mantelzorgverenigingen vragen daarom (h)erkenning en waardering voor deze 2 miljoen Vlamingen. Alle dagen, maar in het bijzonder op Dag van de Mantelzorg, willen we mantelzorgers een hart onder de riem steken en hen de

kans geven om even uit te blazen.

Dit jaar roepen ze op om mantelzorgers een **#dahadikeffenodig-moment** te gunnen. Een gebaar waarmee ze zich gezien en gesteund voelen. Op website www.mantelzorgers.be vind je heel wat tips om mantelzorgers in jouw omgeving te ondersteunen.

OPKIKKERTJES - Schietgebeden

Vraag jonge mensen nooit wat schietgebeden zijn, want je zou verrassende antwoorden kunnen krijgen. Sommigen situeren ze zelfs midden in het oorlogsgeweld. Van deze vroomheden bestaan geen boekjes. Het zijn spontane uitingen van geloof in heel directe en concrete situaties. En ze lijken soms wel minder vroom dan ze bogen. Afhankelijk van het moment kunnen het vloeken zijn of lofprijzingen. De grootste ongelovige kan God niet gerust laten als hij met een hamer op zijn duim slaat. Intense momenten van vreugde en dankbaarheid brengen God, die reeds lang begraven lag onder welvaart en comfort, heel even aan het licht. Oh my God! is een stopwoord,

waarmee een tv-feuilleton aan elkaar wordt gebreed. En ook jonge mensen nemen die uitdrukking te pas en te onpas in de mond. Zijn het onbewuste opwellingen van geloof of nog lichte sporen uit ons zo gelovige verleden? Zonder dat ze het zelf willen, geven ze God een plaats tussen de ontelbare plooitjes van elke dag. Hij zit als het ware verweven in het dagelijkse leven, waarvan Hij de toonhoogte bepaalt. Hij laat zich niet altijd afgeborsteld en op zijn zondags zien, wil niet voortdurend met uitgekende woorden worden aangesproken.

Hij is zoals Hij is en ook voor Hem is de ene dag blijkbaar niet de andere. Op een onbewaakt ogenblik schiet Hij ons te binnen. In een goe-

de huwelijksrelatie wordt ook wel eens op elkaar gesakkerd. Maar dat wil niet zeggen dat de liefde weg zou zijn. Integendeel. Schietgebeden zijn niet altijd de fraaiste gedachten. Ze laten ons God zien in zijn werkkledij, een God die heel dicht bij de mensen staat, alsof Hij zelf mens geworden is. Met die nabije God kunnen nog heel veel mensen overweg. Met Hem hoeft je tenminste geen beschaafd Nederlands te praten.

Hedwig Van Peteghem

Bovenstaand cursiefje werd geplukt uit Opkikkertjes (Halewijn, Antwerpen, 2006). Het boek is inmiddels uitverkocht bij de uitgever.

Vakantieregeling parochieblad

KERK & leven

FEDERATIE FRANDO

23 2024
WEEKKRANT
5 JUNI
JAARGANG 85
EDITIE 4330

WWW.KERKENLEVEN.BE
P900720
AFGIFTEKANTOOR:
2099 ANTWERPEN X
AFZENDER:
HALEWIJNLAAN 92
2050 ANTWERPEN

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO
Noorderlicht boven Leuven

Het Noorderlicht boven Leuven. © Ines Goovaerts

Binnenkort kunnen de meesten onder ons genieten van een welverdiende zomervakantie. Ook onze wekelijkse editie van Kerk&Leven schakelt naar een lagere versnelling.

Het parochieblad dat volgende week woensdag 26 juni verschijnt (nummer 26-27-28) bevat parochienieuws voor 3 weken.

Het daaropvolgende parochieblad (nummer 29-30-31) valt pas in de brievenbus op woensdag 17 juli en zal ook parochienieuws bevatten voor 3 weken.

Indien jullie graag nog iets laten verschijnen in deze nummers (intenties, teksten, aankondigingen, foto's, artikels, oproepen, en-

z.) moeten deze tijdig aangevraagd en doorgegeven worden. Doe dit zo snel mogelijk. Daarvoor kan je een mailtje sturen naar leopage42@gmail.com

Vanaf woensdag 7 augustus wordt er opnieuw gezorgd voor een wekelijkse editie die normaliter op woensdag in jullie brievenbus valt. Nummer 32 bevat dan ineens parochienieuws voor het weekend van 10 en 11 augustus.

Wij wensen alvast al onze trouwe lezers een prettige vakantieperiode toe!

Geniet ervan, soms alleen, maar vooral samen met anderen!

RANDOM ONS

Met de fiets naar de Laatste Avondmalen van Leuven

Olie je benen in voor een tocht langs de laatste avondmalen in de Dijlestad. We stippelden voor jou een traject uit dat vertrekt van 'Het Laatste Avondmaal' van Dieric Bouts in de Sint-Pieterskerk. Van daar fietsen we naar het in hout gesneden 'Laatste Avondmaal' in het koorgestoelte van de Sint-Geertrui-kerk (1540) en naar de Sint-Kwintenskerk voor 'Het Laatste Avondmaal' (1520) van Jan Willems. We eindigen in in de refter van de Ab-

dij van Park. Hier realiseerde kalksnijder Jan Christiaan Hansche een prachtig uitgewerkt Laatste Avondmaal-tafereel dat letterlijk uit het plafond komt (1679).

Wij zorgen ook voor de toegangstickets tot Parcum (Abdij van Park).

Deze fietstocht wordt aangeboden in het kader van en voor de duur van het stadsfestival Erfood (tot eind oktober 2024) en duurt onge-

veer 2,5 uur. Elke tocht start om 14.30 uur en duurt tot ongeveer 17 uur. Omdat hierin ook de toegangstickets tot Parcum inbegrepen zijn, kost deze fietstocht € 15 per persoon. Je kan deelnemen op heel wat zondagen: 30 juni, 28 juli, 25 augustus, 29 september en 27 oktober 2024. Wil je deelnemen, informeer je dan verder bij leuven-plus@gmail.com

“Misdieners, snotjoenk !”

Als negenjarige mocht ik “keskespisser” worden. Keskespisser was de spotnaam voor de misdienaars – kaarskenspisser. Wie ooit, als kleine dreumes van twee schoenmaten groot, zo een lange kaarsendumper van allicht twee meter lang heeft gehanteerd, zal best weten dat deze naam helemaal niet uit de lucht is gegrepen en zelfs getuigt van een atletische prestatie van groot allure. Hij moest eerst hocus-pocus-latijn leren brabbelen bij zuster Gereberna, die we plagend zuster Geirebij noemden, een sympathieke non trouwens. Wat een aartsgeuldige opgave om zo een snaak van negen de meest vreemde taal te leren papegaaien.

“Introibo ad altare Dei”, zo begon het allemaal. “Ad Deum qui laetificat animam meam”. Knap toch! hoe kinderen kunnen spelen, acteren, beleven. Ik snapte er geen snars van, maar “het” gebeurde. Een kind probeert dat ook niet te snappen: het leeft en doet.

Veel later kon ik dat gevoel onder woorden brengen. “Qui laetificat animam meam – die mijn ziel blij maakt”. God die mijn ziel blij maakt. Dit was een gans andere blijheid, van een andere orde, dan wanneer we al voetballend de mannen van de Stenenstraat een afstraffing hadden bezorgd van 4-0.

“Ad Deum, qui laetificat animam meam”, ik ga op “tot God, die mijn ziel verblijdt”. Spelenderwijs, kaarskenspissend, was ik al op weg Hem te volgen die me boeide, die me aanraakte.

Daarna werd ik opgeleid door Jos van Peer den duvel. Peer den duvel was ’s zondags suisse in de kerk. Ne suisse was een imitatie-zoeaaf,

uitgerust met piek, hoed en omgord met een mooie schouderband “Eerbied in Gods huis”. Als kind in de mis, apart op de bankskens, waren we bang voor Peer den duvel, want als we aan het spelen waren of aan het fezellen tijdens de mis kon Peer geniepig, bijna sluipend, plots achter je staan met zijn piek in je rug. Peer was ook grafdelver en begraver, ondernemers waren er toen nog niet. Jos van Peer den duvel zou dat later ook gaan doen, onder dezelfde naam, de suisse is wel verdwenen. Jos den duvel was zo een pius laïcus. Hij was toen bij het leger als hij me leerde wanneer ik moest bellen, het boek overdragen, wijn en water aansleuren, knielen en opstaan. Jezus wat een gedoe!

Na een paar oefeningen vroeg Jos van Peer den duvel “hoe dikwijls ik moest bellen tijdens de mis?” Ik dacht, amaaai veel keren! en zei lukraak 28 keren. Het bleek maar 13 keer te zijn. Nu, in die onvatbare wirwar van rubrieken, van zus en zo, en dit en dat, vond ik dat nog zo een stom antwoord niet. Of ge nu 28 maal of 13 maal belt, daar kunt ge als gewone sterveling u toch niet druk om maken. Ik denk dat ik toen al met het gevoel zat: daar gaat het toch allemaal niet om!

Na al die hindernissen genomen te hebben, werd ik blijkbaar goedgekeurd voor de dienst. Het was steeds een heilig gebeuren: goed op tijd komen, je toog en koorhemd zoeken (klein pastoorke spelen), als oudere misdienaar de wierook klaar maken en op het koor postvatten. Daar zaten we dan met een tiental uitverkorenen tot de heilige ensce-nering zou beginnen. Ik zat op de bank vlak in het vizier van de sacristie. Op een zondag, het was niet mijn beurt om te dienen, wel die

van mijn kozijn, maar die zag niet om. Vanuit de sacristie deur op een kier stond men mij maar teken te doen in mijn richting dat ik moest komen. Met het heiligste gezicht van de wereld zat ik schuinlinks naar boven alle heiligen uit de hemel te kijken en gebaarde stommen aas. Ik vertikte het om te doen alsof ik hun oproep gezien had, ik was wellicht buigig gezind, barometer op onweer, tot pastoor Bergmans, een brave, heilige, vrome man naar voren schreed met slechts één slip-pendrager. Hij deed resoluut teken naar mij dat ik mee moest opstappen. Met lange lamme benen en hangende pruillip heb ik dat dan maar gedaan, tegenwringend. Uit puur kolleire rammelde ik alle antwoorden steenvlug af. Het was helemaal niet de God die mijn ziel blij maakt. Ik kreeg me daar met de rug van zijn hand, een mep tegen mijn oor waar ik niet goed van was. “Opnieuw!” En nu, koppig en weerbarstig, ben ik, onnozel traag, het confiteor beginnen reciteren. Ons vader die in’t gestoelte zat voor-aan in het koor omdat hij met de schaal voor de armen rondging, zei na de mis: “ge had zeker ruzie met de pastoor!” Ja zeg, de pastoor! Zeg maar geen kwaad woord over die pastoor! Hij had trouwens gelijk. Het was een vroom man, ne goeie kameraad van ons vader, ook zo een vroom man! Beiden waren ernstig, plichtsgetrouw, maar geen pintenpakkers, geen moppen-tappers! Geen plezante onderpastoor, maar vroom en diepgelovig! Zij waren voor mij zeker spreek-buizen, vooral door hun zwijgende, stille aanwezigheid, van de ware Aanwezige. Zij raakten m’n ziel aan! Laetificat animam meam!

Vervolgt hiernaast onderaan

Broer en zus

© Janko Ferlic

In het eerste leerjaar zat ik in de klas bij een meisje dat er vast van overtuigd was dat haar naam ‘Zus’ was. Een jongen van een jaar ouder uit hetzelfde gezin zat in de jongensschool en hij heette ‘Broer’. Zuster Annunciata, die ons leerde onze namen te schrijven, vertelde het meisje dat ze eigenlijk ‘Annemie’ heette en haar broer ‘Jan’. Maar het duurde nog enkele weken voordat ‘Zus’ ook reageerde op ‘Annemie’.

Ik was natuurlijk jaloers op dat meisje, dat op die jonge leeftijd al zo’n duidelijke functie had. Ik was toen nog het enige kind van mijn ouders en mijn broer werd pas veel later geboren, veel te laat om mij nog te laten aanspreken als Zus.

Zuster Annunciata probeerde Annemie uit te leggen dat ze wel de zus van Jan was, maar niet van de kinderen uit onze klas. Die hadden vaak andere zussen. En daarom zouden wij haar in onze klas Annemie noemen. Annemie was ontrederd. Haar hele bestaan lang was ze als Zus beschouwd en aangesproken. Ze snapte niet waarom ze niet gewoon Zus was.

Als kleine kadec vond ik dat misdienersgedoe een serieuze job! Maar heilig! Zoets speciaals! Precies van een andere wereld waar de andere jongens van de straat buiten stonden.

In die tijd was de eerste mis ’s morgens om zes uur! Daar werd niet over gejanikt omdat ik er zo vroeg uit moest. De boeren waren trouwens in de stal al aan het melken. ’s Winters was het dan nog stikgedonker. We woonden een kwartier gaans van de kerk. Als er dan een werkman naar ’t fabriek van Sint Jozef Olen fietste, kroste ik in zijn wiel achter hem aan. Om niet alleen in den donkeren te moeten lopen. Er was een paadje van ne meter breed met langs beide kanten een gracht vol water in de winter. Maar daar stonden we allemaal niet bij stil. Dat was zo! en dat was zo voor iedereen.

Een heel affaire waren ook de mis-sen op hoogdagen. Dan had Sus de koster tapijten gelegd over de trap-

Zus en broer zijn werknamen. Je bent nu eenmaal niet de zus van iedereen. Zoals je ook niet de mama of de papa bent van iedereen. Toch kijk ik nog altijd op als ik in een winkel of een park een kind ‘mama’ hoor roepen. Een oud automatisme dat nooit meer zal slijten. Al reageer ik tegenwoordig alerter op ‘oma’.

De dag waarop we aan kleinzoon uitlegden dat zijn mama ooit ons kindje was, keek hij ons met grote, ongeloofige ogen aan. Het leek hem onvoorstelbaar. Inmiddels jongleert hij met familiegeneraties tot in het vierde geslacht.

Soms vraag ik me weleens af hoe het met Annemie is gegaan. Ze is vast mama geworden en tante en wellicht al lang oma. Naast Jan kreeg ze nog een hele resem broers en zussen. Ik gun haar van harte dat iemand haar af en toe nog eens aanspreekt als Zus.

Kolet Janssen - gepubliceerd op 22 september 2020 (<https://www.koletjanssen.be/blog/broer-en-zus/>)

pen van het altaar en dat sloot nooit goed aan op de trappen. Er was ook altijd een zeer zwaar missaal met koperen sloten op een heel grote legile. Ooit ben ik eens op m’n smikkel getuimd, met boek en al, over die stomme tapijten van de koster. Jezus, wat een affaire. En dan branden er altijd ontelbare kaarsen en die moesten met de lange stok allemaal uitgep....worden.

Het doet me ineens denken aan Jos Caethoven van bij ons in de straat. Ongeveer diezelfde tijd speelden we wedstrijd tegen de schuurdeur van Gust de klonenmaker. Het kwam er op aan het hoogst te kunnen pissen tegen de schuurdeur. En Jos Caethoven was onklopbaar steeds de piskampioen.

Modest Campforts

Uit het boek van Modest “Waar ik werd aangeraakt, ging ik enga ik”. Het boek is niet meer verkrijgbaar maar kan je nog lezen op <https://www.franciscusfrando.be/-Kroniek-Modest.htm>